

Гурмою облягли мужицькі вози школу, як прийшло ви проваджувати ся Латачкам — того вже не жалували. Оти-ра Латачкова аж розплакала ся, з усім хотіла в писки пі-лувати ся.

— Діти мої, як жаль мені вас покидати, як жаль, що не у вас зробила я донці весіле... бо знайшов ся лютий ворог, що розбив нашу приязнь... Бодай би він не мав потіхи із своїх дітей, бодай писки йому покрутіло, бодай собі якнув як камінь у млині!

Та передні вози вже рушили в дорогу.

Рівночасно дістав отець Трясило повідомлене зі шкіль-ної ради, що приходить новий учитель зі жінкою. Що він був за один — Трясило не знав.

— Та не журіть ся, панови громадо — говорив мужи-кам. — Як що не піде нам під руку, ми вже знаємо антику на таких панів...! — —

Д. 9. грудня 1909.